

Til stk. 3.

Det foreslås, at kommunernes og amtskommunernes refusion for udgifter efter afsnit IV-VII (med undtagelse af § 87) nedsættes fra 100 pct. til 75 pct. Det område, der berøres af ændringen, er udgifter efter bilstandsloven til institutions- og serviceydelser.

Med ændringen imødekommes statsrevisorernes kritik om det betænkelige i refusionsprocenter på 100.

Statens mindreudgifter ved ændringen modsvares af, at der ydes et nyt generelt tilskud på 13.750 kr. til kommuner med flygtningebørn i alderen 1-5 år. Der henvises til forslaget § 2 om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner.

Til stk. 4.

Med forslaget overtager staten det økonomiske ansvar for to flygtningegrupper, som typisk kræver en betydelig omsorgsindsats, og hvor udgifter til en enkelt flygtning kan være betydelige.

I nr. 1 foreslås, at staten dækker kommunernes udgifter til flygtninge, som inden 12 måneder efter datoen for opholdstilladelsen på grund af vidtgående fysiske eller psykiske handicap anbringes i døgnophold, dvs. f.eks. ophold efter §§ 66, 68, 96 og 112. Er disse betingelser opfyldt, dækker staten kommunernes udgifter efter bilstandsloven, indtil pågældende i en sammenhængende periode på to år har klareret sig selv.

Det er ikke ethvert handicap hos en flygtning, som medfører, at kommunerne kan få refusion fra staten – det gælder kun, når vedkommende får ophold på institution, i bofællesskab eller familiepleje. Udenfor falder tilfælde, hvor den pågældende midlertidigt visiteres til institution eller familiepleje af kortere varighed, som f.eks. aflastningsophold, botræningskurser/bovurderingskurser, behandling m.v.

Det er en betingelse, at behovet for anbringelse skal være tilstede ved ankomsten til landet, eller at det viser sig kort tid herefter. Det er nemlig ikke hensigten, at staten generelt skal overtage risikoen for, at en flygtning får behov for omfattende hjælp på grund af handicap. Derfor bestemmes det, at anbringelsen skal ske senest 12 måneder efter datoen for opholdstilladelsen. Hvis en flygtning efter dette tidspunkt, f.eks. på grund af en ulykke, må anbringes i en institution, gælder de almindelige regler om refusion af udgifterne hertil.

Staten overtager ansvaret udover 6½ års perioden, men adgangen til refusion efter denne særregel ophører, hvis flygtningen i en sammenhængende periode på to år har klareret sig selv. Tidsfristen svarer til

den, der indtil 1. januar 1987 generelt var gældende med hensyn til kommunernes adgang til at modtage refusion for udgifter til flygtninge. Med udtrykket »klaret sig selv« sigtes til, at pågældende er i stand til at forsørge sig selv uden at modtage hjælp til udgifter, der står i direkte forbindelse med det pågældende handicap. Det betyder f.eks. at hvis den pågældende får egen bolig uden for institutionen, og der vedvarende er behov for hjælpeforanstaltninger af hensyn til afhjælpning af handicappet, kan kommunen fortsat få refusion efter denne regel. Hjælp til et enkelt formål eller en ganske kortvarig hjælp anses ikke for at afbryde to-års fristen. Modtagelse af dagpenge fra en arbejdsløshedskasse eller dagpenge efter dagpengeloven betragtes ikke som hjælp fra det offentlige.

Når statens pligt til at dække kommunernes udgifter ophører, bliver flygtningen omfattet af de almindelige bestemmelser, dvs. at kommunen inden for 6½ års perioden kan få hel eller delvis dækning fra staten for udgifter efter bilstandsloven, jf. stk. 2 og 3.

Reglen gælder alene for primærkommunerne. Amtskommunernes udgifter til disse typer af flygtninge følger således de almindelige regler, hvilket betyder, at amtskommunen i de første 6½ år får 75 pct. refusion, mens der ikke er adgang til refusion efter udløbet af denne periode.

I nr. 2 fastsættes, at staten dækker kommunernes udgifter til uledsagede flygtningebørn.

Der er i de senere år kommet et antal uledsagede flygtningebørn til landet. Det foreslås, at staten fuldt ud dækker kommunernes udgifter til disse børn, og at dette gælder indtil barnet fylder 18 år.

Særreglen for disse børn betyder for det første, at de almindelige regler om refusion af kommunernes udgifter, jf. stk. 2 og stk. 3, ikke gælder.

For det andet dækker staten kommunernes udgifter, indtil barnet fylder 18 år, uanset 6½ års reglen i stk. 6. Det betyder f.eks., at en kommune kan få refusion i 10 år for et barn, der netop er fyldt 8 år, når det får opholdstilladelse. Hvis barnet på dette tidspunkt derimod er 16½ år, kan kommunen opnå refusion efter særreglen for uledsagede flygtningebørn, indtil barnet er fyldt 18 år. Herefter og indtil pågældende fylder 23 år, hvor 6½ års perioden udløber, kan kommunen få ydelser fra staten efter de almindelige regler for flygtningerefusion.

Hvis barnets forældre får lovligt ophold her i landet, er barnet ikke længere uledsaget, og herefter gælder særreglen ikke. Bestemmelsen omfatter ikke amtskommunernes udgifter, der dækkes af staten efter de almindelige regler.

Til stk. 5.